

Bitva o pozici šéfa
nemá žádná pravidla

ANNA NICOLETTO

Kancel po italsku

Kancel po italsku

OFFICE WAR

Copyright © 2021 by Anna Nicoletto

First self-published in Italy.

This edition published in arrangement with Grandi & Associati.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Matiašková, 2023

Cover © Karolína Zacklová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3325-5 (pdf)

ANNA NICOLETTO

Kancel po italsku

přeložila Veronika Matiašková

PLAYLIST

CALL ME DEVIL – FRIENDS IN TOKYO
BANG BANG BANG – BIGBANG
FIREWORKS (I'M THE ONE) – ATEEZ
SO WHAT – PINK
NO LIE – SEAN PAUL, DUA LIPA
BAD GUY – BILLIE EILISH
BAD GUY – VITAMIN STRING QUARTET
KINGS & QUEENS – AVA MAX
WAR – SUM 41
CUT YOU OUT – MACKENZIE DAYLE
WHITE LIES – VIZE, TOKIO HOTEL
HIGHWAY TO HELL – AC/DC
KISS ME – SIXPENCE NONE THE RICHER
XDONO – TIZIANO FERRO
APOLOGIZE – ONEREPUBLIC
DROPS OF JUPITER (TELL ME) – TRAIN
BREAKING ME – TOPIC, A7S
WASTED LOVE (FEAT. LAGIQUE) – OFENBACH, LAGIQUE
IN YOUR EYES (FEAT. ALIDA) – ROBIN SCHULZ, ALIDA
THE PASSENGER (LALALA) [FEAT. MOKABY] – LUMiX, D.T.E,
GABRY PONTE, MOKABY
ONE MORE TIME (FEAT. ALIDA) – ROBIN SCHULZ, FELIX JAEHN, ALIDA

*V ~~l~~ásce kanceláři
a ve válce
je dovoleno vše.*

PROLOG

Je snadné v životě poznat chvíle osvětlení. Jsou to ty okamžiky, kdy svět nerušeně pokračuje ve svém shonu, kdežto ty se zdánlivě bez důvodu zastavíš uprostřed ulice a v hlavě ti duní jediná otázka.

Opravdu jsem vynaložil tolik úsilí, jen abych se ocitl tady?

Stojím v podkroví s napůl rozepnutým smokingem a zírám na obrazovku telefonu, jediný zdroj světla v pokoji. Kontroluji stav probíhajícího hovoru.

Ještě *ji* mám na drátě.

„Myslíš, že to bude fungovat?“

„Co myslíš?“ Ze sluchátka se ozve nejistý povzdech, který si vyložím jako: „Zbláznil ses? Proč si myslíš, že by mělo? Jako vážně?“

Měl bych být zoufalý, ale na rtech se mi usadil úsměv plný důvěry.

A přecházím k poslednímu plánu, než tuhle válku prohlásím na prohranou: znovu vyjdu na bitevní pole a vytáhnu poslední eso z rukávu.

C A M I L L A

S věttem panuje skálopevné přesvědčení o pracovních pondělcích a obvykle zahrnuje: ospalost, strašlivé zpoždění, neplánované schůze kvůli hořícím termínům měsíce připravovaných akcí, nemocné nebo nezvěstné kolegy – a náhodou zrovna ty, kteří jsou rozhodující pro úspěch projektu –, nějaké to další drama, a pokud máme obzvlášť velkou smůlu, sled nepravděpodobných náhod, které na sklonku dne vyústí v nějakou katastrofu.

Ovšem dnes jsem já, Camilla Ferrariová, odhodlaná rozbít tohle kliše, podle nějž je pondělí jedenáctou egyptskou ranou určenou k potrestání lidstva.

Tohle pondělí bude totiž nejmíň pondělní za poslední půlrok!

Dopravní zácpa v centru Milána mě nerozčílí, automatická závara parkingu, která se zvedne až po třetím pokusu, ve mně vyvolá jen laskavý soucitný úsměv, a když v prostoru vyhrazeném pro Videoflix najdu benzínové auto na místě určeném pro elektromobily, rozhodnu se, že si ve jménu tolerance ani nepoznámám espézetku.

Zaparkuji o něco dál v provizorní škvíře, navléknu na krk firemní kartičku a zavřu se do plechovky výtahu, směr přízemí budovy, ve které už šest let pracuji.

Během stoupání si načechrám v zrcadle vlasy, povytáhnu obočí, abych zkontrolovala, jestli se mi nerozmazala řasenka po víčkách, upravím si límeček kostýmku a v rychlosti si v hlavě projedu, jestli

mám všechno: balónky a dárek na uvítanou nesu v tašce, kávu a pečivo musím opatřit dole v kavárně. Mám dvacet minut na přípravu překvapení v kanceláři.

Všechno podle plánu.

Dveře výtahu se otevřou do velkého přízemního atria. Jdu za vůní kávy a čerstvě upečených croissantů a postavím se do fronty v kantýně. Obvykle bych se tomu radši vyhnula, ale dnes není jen tak ledajaký den. Dnes je přetlačování s cizími lidmi, kteří se co do vůně pohybují na škále od koupele v parfémů až po nenávisť k deodorantu, krásným zážitkem. Přímo úžasným!

Vmísím se do tlumeného šumu fronty a s očima nalepenýma na obrazovku telefonu čekám, až na mě přijde řada. Ve skupinovém chatu najdu dvě nadšené zprávy od Bey a jedno ospalé dobrýtro od Grety. V klidu odpovídám, projíždím pracovní e-maily, a když zákazník přede mnou opouští scénu, strkám mobil zpátky do kabelky a obracím se k obsluze.

„Jedno cappuccino se sójovým mlékem, jedno *golden milk*, jeden veganský croissant, jeden s krémem, dva karamelové dortíky, dva rýžové pudinky a...“ natáhnu krk k vitríně, „šest čokoládových pletenců, děkuji. Platím kartou.“

Prodavačka si všechno napíše a vytiskne účtenku. Podá mi platební terminál, já přiložím kartu k displeji a... bác.

Světla v místnosti, kávovar, bzučení ledničky s chlazenými nápoji.

Všechno se vypne.

„Jéžiš,“ zabručí po mé levici hluboký hlas.

Světlo procházející prosklenou stěnou obrácenou ke čtvrti Porta Garibaldi nás osvětluje natolik, že když se obrátím, abych pohledem uzemnila nespokojeného zákazníka, zamrkám a zůstanu zírat o vteřinu déle, než je zdrávo.

Přede mnou je profil muže, opřeného loktem o pult. V bílé košili vyhrnuté do půli předloktí, s pořádnými rameny a pažemi pod

napjatou látkou, s pečlivě zastříženými vousy a středomořskou barvou pleti. Z každého jeho póru prosakuje vyšší třída a elegance, zatímco si přeměřuje ztmavlou vitrínu, jako by výpadek elektřiny byl prvním signálem přicházející jaderné války.

Panebože. Takže otázka „jak by měl vypadat tvůj ideální muž?“ má ještě jinou odpověď než něco ve stylu: „aby měl čistý trestní rejstřík a myl se“?

„To je ten jejich záložní generátor. Už se to minulý týden stalo dvakrát, vždycky když dělali opravy na rozvodech.“ Nevím, proč se moje hlasivky rozhodly promluvit nezávisle na mně. Možná, že když se smíchá dobrá nálada a nedostatek vztahů s opačným pohlavím, má to tenhle efekt. „Do pěti minut ho určitě nahodí.“

Muž otočí hlavu. Do mého zorného pole se dostanou další detaily. Měkká ústa. Rovný nos. A tmavé oči, jako šelma, jako rána z milosti. Elegance, netrpělivost a odstup. Hrdý exemplář milánské smetánky.

Naštěstí jsem se dneska pořádně upravila. Blahopřeji si zejména k tomu, že jsem si vyžehlila vlasy, zakryla kruhy pod očima a vzala si černé pouzdrové šaty, které přiléhají na strategických místech. Posledního chlapa, díky němuž jsem se cítila *hormonálně v pořádku*, jsem potkala před třemi měsíci, byl to kurýr Amazonu a já jsem na sobě měla neforemné šedivé tepláky, na hlavě rozčuchané vlasy a kousek rukoly z pizzy zaseknutý mezi řezáky.

„Prosím?“

„Říkala jsem, že to opraví v rekordním čase,“ zvedám hlas, abych přehlušila šum davu.

„Mladá paní, tady máte zatím to jídlo.“ Prodavačka mi pod nos položí krabici se vším tím nadělením, co jsem si objednala.

„Ach, ano, děkuji.“ Zkřížím pohled s mužem a vysvětlím: „Dneska je speciální den.“

Koutek úst se mu neznatelně zachvěje. „Opravdu?“

„No ano! Moje nejlepší kamarádka se vrací do práce po mateřské. Jsme už od prvního dne kolegyně.“

„Krása.“

„Jsem tak ráda, že bude sedět zase vedle mě u stolu! Poslední půlrok byl hotové peklo.“

„Aha,“ podiví se muž a pohladí si čelist, „a jak to?“

„No, dokážeš si představit, když tvůj šéf nenajde náhradu za mateřskou s argumentem ‚vždyť je to jenom šest měsíců‘, práce ti leze ušima, zůstáváš do večera víc než půlku dní v týdnu, aby ses vešel do termínů, a přistihneš se, jak strháš metr, který díky bohu našťestí právě dneska došel.“

„Jen matně.“ Muž se usměje. Fajn, tak ne, to není úsměv, to je zbraň hromadného ničení.

Po malé chvíli pokračuje: „Ty tu teda pracuješ?“

„V téhle budově,“ potvrdím. „A ty?“

„Ne, já tu mám pohovor.“

„S nějakým klientem?“

„S potenciálním chlebovárcem,“ opraví mě.

„Aha, takže je to *tvůj* pohovor. Tak to je pro tebe taky velký den!“

„To ano.“ Poukáže na krabici a trochu se pousměje. „Chystáš pro tu tvou kamarádku skupinovou oslavu?“

„Připravila jsem jí překvapení!“ prozradím mu, natěšená jako malá holčička. „Až přijde Bea do kanceláře, najde tam komplet všechno: balónky, sladkosti, kafe, objetí, nečekané zjevení uvítacího týmu...“

„Paráda. Vsadím se, že kolegové se už nemohou dočkat.“

„*Direct reports.*“

„Cože?“

„Lidi z týmu, který vedu. Technicky jsou to naši přímí podřízení, i když vertikální hierarchie tradičního managementu není mou nejoblíbenější organizační metodou.“

Muž svažší čelo a sotva se mu zachvěje obočí. „Radši bys strhala ze stěn plánovače a udělala si uprostřed zasedačky táborák ze židlí topmanažerů?“

„To úplně ne, jsem pro týmovou práci, sdílení a vzájemnou důvěru, dokonce rozjíždím perfektní projekt team buildingu,“ upřesním. „Ale jo, židle mého šéfa by hořela pěkně. Sedm tisíc euro norského dřeva a drahocenné čalounění z biovláken. Je tak ergonomická a pohodlná, že by se na ní dalo spokojeně umřít. No vážně,“ ztlumím hlas, abych se mu svěčila s tajemstvím, „já a Adela z recepcce ji občas tajně zkoušíme.“

Muž nakloní hlavu a kousne se do spodního rtu. Jeho tlumený smích je čarovný zvuk, který mi rozechvěje podbřišek.

No tak, Camillo, dej se dohromady!

Je to jen přitažlivý týpek, který určitě skrývá kopec otravností, jako že třeba nosí ohrnuté džíny nebo zdůrazňuje fakt, že „skutečné dámy“ mají sedět pořádně a nemají jíst hranolky rukama.

„Vypadá to, že se tady v baráku nenudíte.“

„Budu se bavit ještě víc, až konečně nebudu mít na starosti toho klienta s tantra jógou. Být single a dívat se na lidi, jak se na krůček od kopulace proplétají na indickém koberečku, je utrpení! A to nemluvím o venušiných kuličkách na posilování pánevního dna, které se mi vždycky snaží vnutit jako malou pozornost... nejsem si jistá, jestli je to vůbec legální.“ No, tohle jsem možná radši neměla říkat. Promnu si spánky prsty. „Propána, promiň, že jsem se nechala unést, bylo to teď takové stresové období...“

„Ale to dneska končí,“ uzavře za mě.

„Zaplaťpámbu. Vráťím Bee tantra jógu, polomrtvý fíkus a půlku týmu a večer se budu zase dívat na seriály na Netflixu.“

„Vaše *golden milk* s sebou,“ přeruší nás prodavačka a třískne kelímkem o pult. Ani jsem si nevšimla, že už zase nahodili proud. „Sójové cappuccino bude s kakaem, nebo bez?“

„S kakaem, díky.“

„Intolerance laktózy?“ hádá muž, který si mezitím objednal jen espresso.

„Něco horšího! Veganka.“

Jeho tvář strne na půl cesty mezi překvapením a nevírou. „Veganka.“

„A tady je to sójové cappuccino.“ Platím, a když terminál vyplivne účtenku, prodavačka mě očima popohání, abych udělala místo dalším lidem ve frontě.

Popadnu proto rychle papírový sáček a krabici. „Fajn, já mám hotovo.“

„Já taky,“ pousměje se muž. „Dokonce líp, než jsem čekal.“

„No dobře, tak...“ *řekni si o telefonní číslo! Nebo si o něj mám říct já?* „Tak držím palce na pohovor,“ střelím od boku a snažím se do toho dát všechnu zdvořilost, jíž jsem schopná. „Doufám, že se vydaří. Možná se tu někde potkáme.“

Panebože, fakt jsem to řekla? *Mož-ná-se-tu-ně-kde-pot-ká-me?* Je víc než jasné, že uplynulo desetiletí od té doby, co jsem to naposledy zkoušela s nějakým chlapem. Bylo před těmi deseti lety taky tak těžké projevit zájem a nevypadat přitom jako idiot?

„No jasně.“ Mužova tvář se rozzáří, zatímco si mě prohlíží od hlavy až k patě. „Uvidíme se.“

Jak je možné, že umí tak dobře používat pusy? A jak je možné, že ten úsměv jako by se zastavil dlouho předtím, než dojde k očím? Mají stejnou barvu jako čokoláda na vaření, ale při bližším pohledu jsou chladné jako kus ledu v rukou Sněhové královny.

Náhle a bezdůvodně se mi spustí radar na lidi a prorazí mentální ticho ostrými sirénami a obrovskými blikajícími nápisy „Uteč!“ v elegantním retro provedení.

Což je absurdní, protože tohle je přece ten nejzajímavější chlap, jakého jsem kdy potkala!

Každopádně to, že bychom se potkali znovu, se blíží pravděpodobnosti zázraku, pomyslí si, když pozoruji jeho pružná záda zahalená do košile. Oči mi sjedou na jeho zadek v kalhotách od krejčího a pak už zmizí v hlučném ruchu atria.

Zaženu myšlenku, narovná záda a soustředím se na nadcházející den.

Dnes se konečně všechno vrátí na své místo.

E D O A R D O

O de dneška bude konečně všechno jinak!“
„Damiano Ghezzi Brambilla, pětáctýřicátník, který nepovažuje mírnou nadváhu ani nadměrné pocení za důvody dostatečné k tomu, aby nenatěsnil břicho do bleděmodré košile o číslo menší, mi podává přes psací stůl ruku.

Přívětivě mu podám tu svoji.

Zacvrlikání chytrých hodinek na jeho zápěstí zpečetí náš lepkavý a slabý stisk. Ohlašuje můj skutečný vstup do firmy.

„Nechci na tebe, Edoardo, tlačit, ale musím říct, že ohledně reorganizace práce si od tebe hodně slibuji.“ Můj nový nadřízený si na hrudi přidrží kravatu, než se zvedne ze židle s grácií velryby vyvržené na pláž.

„Pod tlakem se cítím jako ryba ve vodě.“

„Je ta pravá chvíle pro inovaci,“ pokračuje, obejde stůl a namíří si to k oknu své kanceláře v desátém patře. „Myšlenka, že vyrazíme na trh ještě předtím, než bude vůbec existovat konkurence, nám přinesla velkou výhodu a holky ji v těchto bojových letech vytěžily, ale teď...“

Zastaví se, aby dal prostor spiklenecké odmlce, nicméně jeho chytré hodinky to neocení a opět zatrylkují.

„Zatracený krám,“ uleví si a začne zase rázovat po místnosti. „Jsme na prahu velkého skoku, Edoardo. Je klíčové zůstat nenasytní, jít po

krvi a prodat se za maximum. Jedině tak se dostaneme k úspěchu. A tím úspěchem myslím podstatné snížení úrovně denní volatility našich akcií a stejně znatelný skok nahoru v grafech na burze.“

Přeloženo: prachy, vydělat víc prachů.

Tomuhle jazyku rozumím výborně.

„Proto jsem tě k nám vzal,“ uzavře, „tvoje zkušenosti z prostředí světového lídra na trhu, tvoje osobní zázemí a tvoje verva jsou přesně tím nakopnutím, které náš špičkový tým potřebuje. Jak jsem už říkal, holky byly skvělé, ale čas bouřlivých začátků skončil. Teď chceme odhodlání, inovace a zrychlení směrem k budoucnosti.“

Tolik zbytečných krásných slovíček, jak by řekla babička...

„Tým to ví?“ zeptám se a poposednu si lépe na židli.

Šéfovy hodinky radostně zavrckají a ohlásí dosažení cíle. Ghezzi Brambilla vydechne úlevou, otre si kapesníkem čelo a znovu usedne na židli. Přitom si povšimnu, že je to ergonomický norský model a vypadá opravdu pohodlně.

„Nechtěl jsem zatím narušovat rovnováhu.“

„Jistě.“

„Vrcholoví programátoři jsou dost sehraní, současná produkto-
vá vedoucí hodně lpí na zachování ‚týmového ducha‘, usklíbne se a naznačí prsty ve vzduchu uvozovky.

„Nějaký možný odpor?“

Damiano Ghezzi Brambilla mávne rukou, jako by šlo o úplnou malichernost. „Bez problémů zapadneš, Edoardo. Tví *direct reports* ti budou zobat z ruky. Osoba, kterou máš nahradit, má na práci něco jiného než dělat problémy...“

Tázavě nakrčím čelo.

„Musí se starat o novorozence,“ vysvětlí můj nový šéf.

„A člověk, který bude dělat se mnou?“

„Ta je tady už dlouho, zná firmu i klienty nazpaměť. Je to extrémně flexibilní ženská. Bude ti užitečná. Prolomíme ledy a začneme

u ní, co říkáš?“ Zvedne sluchátko telefonu na stole a z paměti navcává číslo. „Camillo? Můžeš ke mně přijít? Ne, nech to být... ne opravdu, když budu mlsat mimo hlavní jídla, budu si muset pod stůl nainstalovat běžecký pás,“ zažertuje do mluvitka. Fakt sympáťák. „Ano, přijď hned.“

Zavěsí a proplete prsty na hladkém mahagonu. Pak se na mě zase zadívá.

„Mluvím s tebou na rovinu, Edoardo. Je mi jasné, že ses nevzdal nadějnějšího místa v londýnské nadnárodní firmě a nerezignoval na některé své osobní plány proto, aby ses zahrabal v nějaké neperpektivní milánské kanceláři.“

To si myslí správně.

„Když jsme v seznamovacím pohovoru diskutovali o perspektivách, řekl jsem ti, že tu je konkrétní možnost dostat se v blízké budoucnosti do vedení a...“

V krku ucítím lechtání lehké nevole. „Vy jste to ale neřekl jenom mně, že?“

„Je to věc, kterou řešíme už nějakou chvíli, čekáme na toho pravého člověka a na správný okamžik,“ potvrdil mi moje podezření. „V tuto chvíli já a můj společník držíme tyhle dveře otevřené na více frontách.“

„Na kolika?“

„Na dvou,“ přizná zdráhavě. „Vybíráme ze dvou.“

V nejlepším přerušuje debatu energické zaklepání na dveře.

„Dále!“ V jediné vteřině změnil tón řeči od sdílného k žoviálnějším a odlehčenějším.

Dveře se zlehka otevrou a já vím předem beze vší pochybnosti, kdo se objeví na prahu. Víím, koho můžu čekat, dokážu si bez námahy přehrát všechny výrazy, které se vystřídají na její tváři, až mě pozná, a víím, jaké místo zaujímá na šachovnici *ona*.

„Tady tě máme, Camillo!“

Vejde do místnosti a automaticky se nejdřív podívá na svého nadřízeného.

Díky tomu získám dvě vteřiny navíc. Využiju je, a ještě jednou si přeměřím tu ženu z bufetu. Skenuji její tuctové černé šaty pro střední třídu, její přátelský a naprosto iritující výraz. Tu naučenou dobrou náladu, která v následující vteřině spáchá harakiri.

„Camillo,“ osloví ji můj nadřízený a ukáže na mne. „To je Edoardo Zorzi.“

Camilla si uhladí na bocích šaty a s úsměvem se ke mně obrátí, aby se představila.

Stačí jí okamžik, aby mě poznala, pohodlně usazeného v kanceláři jejího šéfa, jak si hovím v křesílku pro hosty.

Pokynu jí a usměju se také. Ústa jí zamrznou. Zamrká a zaostří na mě jako krátkozraká, které upadly brýle.

„Jsi první, kdo o tom ví. Edoardo se ode dneška připojuje k našemu týmu,“ zašvitoří Ghezzi Brambilla. „Nahradí tvoji kolegyni Beatrici na neurčito.“

Jak už jsem měl tu možnost zjistit, tahle dívka není schopná skrývat žádné emoce. Na její tváři se v rychlém sledu vystřídá překvapení, rozrušení a obrovská dávka pohoršení, která v ohromném mlčení jen narůstá.

„*P-prosím?*“

Tragikomická scénka, kterou mi tu přehrává, mi přináší pocit vítězství k nezaplacení.

Jestli je život jemnou rovnováhou úderů a protiúderů, tuhle partii vyhraju od stolu.

Ta poletí ve vteřině.

C A M I L L A

To... to musí být nějaká chyba.“

„Ze svého místa, přimrazená na prahu kanceláře svého vedoucího v desátém patře historického paláce u Porta Garibaldi, dokážu říct tuhle jedinou větu. A taky tu nejhlupejší.

Damiano Ghezzi Brambilla, svými podřízenými přezdívaný DGB, protože kdo má na tak dlouhé jméno čas, je známý mnoha věcmi. Například fixací na nejnovější výživové směry. Svoji hravostí, za kterou se skrývá nelibostný obchodník. Malou říší multimediálních platforem na zakázku, kterou stvořil a pro kterou pracuji.

Ale není známý tím, že by dával druhou šanci, neprotiřečí si a nedělá chyby.

DGB neospravedlňuje, neodpouští a nemýlí se.

„Teda, asi jsem to špatně pochopila,“ opravím se.

„Nic ve zlém, Ferrariová!“ Šéf ignoruje moji krizi a pokyne mi, abych si sedla vedle... panebože, v tom srdečním záchvatu jsem ani nezachytila, jak se jmenuje.

„No tak, posaď se. Edoardo už se nemůže dočkat, až se s tebou pustí do práce. S tvou pomocí ho čeká zářná kariéra.“

Zalapám po dechu. Cítím, jak mi po páteři teče studený pot.

To musí být špatný vtíp.

Právě jsem si málem vyplivla plíce, jak jsem v rekordním čase nafukovala čtrnáct balónek ve tvaru písmen, která tvoří nápis

„vítej zpátky, Beo“. Lezla jsem na kolečkovou židli a riskovala jsem zlomeninu obratle, jen abych nápis zavěsila! To prostě *musí* být nedorozumění. Ví to Bea? Jak je možné, že mi o tomhle *malinkém* detailu nic neřekla? Mluvily jsme spolu dnes ráno a ona říkala, že se strašně těší do práce!

„Damiano, obávám se, že jsem úplně nepochopila, co...“

„Reorganizace podniku, Ferrariová!“ Tahle dvě slůvka mají zničující efekt, asi jako atomová bomba zrádně vržená na nic netušící civilní obyvatelstvo.

Reorganizace podniku v žargonu znamená: „Odsud už není návratu, *baby*. Zanechte vší naděje, kdo vstupujete.“

Polknu. „Reorganizace? Ale...“

DGB přerovná pár papírů na stole. „Posaď se, uvedeme do obrazu našeho Edoarda.“

Z nedostatku jiných možností poslechnu. Zamířím ke křesílku vedle *Edoarda* a proti své vůli si sednu. Zapadnu do měkkého čalounění, což mi zabrání po muži z kantýny pošilhávat. Všechno je to úplně absurdní!

„Edoardo, náš vlajkový produkt přináší v tuhle chvíli dobré výsledky,“ zahájí DGB. „Web je budoucnost, videoplatformy na zakázku jsou jako nové televizní kanály, dnes už si dokážou instalovat Netflix i sedmdesátníci a pak hodiny a hodiny surfují po filmech a seriálech v katalogu.“

„S listováním katalogem na Netflixu už přišel... Netflix,“ přisvědčí Edoardo, takže se DGB pobaveně uchechtne. Je dvě vteřiny v kanceláři a už má u šéfa očko. No výborně.

„Několik měsíců jsme měli hodně práce a o jednu referentku míň,“ pokračuje DGB, „stále více firem chce svůj *soukromý Netflix*, kde by sdílely svoje obsahy. Mezi našimi klienty jsou potravinářské firmy, které si platí ohvězdičkované kuchaře, aby vařili z jejich značkových produktů, high-tech firmy, fitness komunity... Máme

dosah od nadnárodních firem až k drobným podnikatelům. Můžu ti říct, že právě v tuhle chvíli se Camilla zabývá doladěním platformy pro školu tantra jógy, která chce expandovat do digitálu.“

„Tantra jógy?“ Edoardo Zorzi se ke mně otočí. Tváří mu přelétne lehký úsměv. „O tom jsem nikdy neslyšel, je to zajímavé?“

To nám to pěkně začíná.

„Nesmírně,“ zašvitořím falešně. „Nemůžu se dočkat, až ti to předvedu.“

„Tak se mi to líbí.“ DGB tleskne a zamne si ruce. „Pojďme k věci. Camilla vedla dva týmy programátorů zodpovědných za program. Ten, co měl na starosti back-end, *core*, jádro našeho kódu, byl vždycky v kompetenci Camilly, kdežto ten druhý, co dělá front-end, tedy grafické rozhraní, které používají klienti, měla na starosti její kolegyně. Camilla držela svojí ocelovou pěstí oba týmy celých šest měsíců, ale...“

Jeho vtip vyzní do prázdna.

Čemu se směje? Byla to šílená dřina, a nakonec jsem se s tím vypořádala naprosto bravurně!

„Ale ode dneška se vrátíme k předchozímu modelu, kdy každý tým vede jeden manažer a spolupracují spolu. Ty budeš mít, Camillo, na starosti tým front-end.“

Nedostatek polysacharidů mu asi škodí víc, než je zdrávo.

„Damiano, vždycky jsem dělala back-end.“

„Jistě, back-end,“ přikývne šéf. „Back-end bude mít Edoardo.“

V kanceláři se rozhostí mrazivé ticho.

I když jsem si to zakázala, honem zjišťuji, jak se tváří můj nový kolega. Radši jsem to neměla dělat. Sedí si v křesílku v dokonalé značkové košili a kalhotách od krejčího, které jsem si bezostyšně prohlédla už dole v bufetu. Edoardo Zorzi právě vyvíjí nadlidské úsilí, aby neskákal radostí, jako když byli naposledy v roce 2006 Italové mistry světa.

V rozdělení týmů panuje nepsané pravidlo: rozhraní je důležité, ale jádro je nenahraditelné. Jádro je skutečnou pákou produktu.

A on se zmocnil pulsujícího srdce programu, na kterém dělám už šest let.

Zmocnil se místa mé nejlepší kamarádky a mého týmu.

„Inovujeme, Ferrariová! Měnit se, hýbat se, ať nezkaeníme!“ skanduje DGB a myslí si, jak není motivující, zatímco si s každým slovem prokřupává prsty. „Jak daleko jsme se zátěžovými testy?“

Po téhle otázce stoupne v místnosti počet mužů, které bych chtěla na místě zavraždit, k číslu dva.

Ani nepomyslí na to, že bych třeba mohla být vyvedená z míry natolik, že bych spáchala dvojitou vraždu sešívačkou zapomenutou na stole. Neptá se mě, co si o tom myslím, a dokonce ho ani v nejmenším nenapadne, že by třeba náhodou, ale opravdu jen náhodou, člověk nejkvalifikovanější v projektu měl právo být tázán ohledně „kolegy, s nímž bude spolupracovat čtyřicet hodin týdně“. Ne. Jediné, co DGB napadne poté, co po mně hodí granát a roztrhne mi plíce, je zeptat se, jak jsme daleko se zátěžovými testy!

„Jdou podle plánu.“ Můj hlas mi zní jako vzdálená ozvěna. Nevím ani, jaká síla mě ještě drží na židli místo toho, abych vyskočila, teatrálně do vzduchu rozhodila štos papírů a zvolala, že je to neomluvitelná podlost.

No, vlastně to vím.

Ta síla se jmenuje „potřebuji plat“ a „chci si udržet svoje skvělé místo“.

„Výborně. Na služební cestu s Králem grilovaček musí být hotové.“

„Budou.“ Srdce mi padá stále hlouběji. Poslední zrnko radosti ze života bylo právě zadupáno.

„Chci vás vidět pracovat jako dokonale sehraný tým,“ pokračuje DGB ve střelbě. „Camillo, seznam Edoarda s projekty a představ

ho týmu. Podpoř ho, ať co nejrychleji zapadne, jak to ty umíš. Víím, že s tebou můžu počítat!“

Tak na to může klidně zapomenout!

„Jistě, Damiano,“ udržím patřičný úsměv.

„Jsem si jistý, že budete společně pracovat výborně.“

Já jsem si zas jistá, že nedožiji pátečního večera...

„Kdy máš další schůzky s klienty, Camillo?“

„Zítřa obědvám s referentem projektu platformy o vaření pro supermarket.“

„Půjdete tam oba,“ rozhodl DGB. „A ještě poslední věc. Před několika měsíci jsme najali nové programátory. Camilla vede projekt pravidelného team buildingu. Měl by ses do něj, Edoardo, zapojit, aby ses seznámil s celým týmem. Camillo, kdy je na programu další akce?“

Není to reality show.

Je to všechno pravda a chce se mi brečet.

„V pátek je firemní sklenička.“ Hlas mi bublá, jako kdybych se rozhodla omdlít ve vaně plné až po okraj. „Personální nám dovolilo skončit o půl hodiny dřív, abychom lidem příliš nezasahovali do osobního volného času.“

„To zní úžasně,“ pronese Edoardo. „Už se těším.“

Zvonení telefonu na stole naznačí konec té nejšílenější konverzace, jakou jsem kdy tady uvnitř vedla.

„To je všechno,“ propustí nás DGB. „Hodně štěstí.“

Edoardo roztáhne tvář do svatouškovského úsměvu, vstane a zamíří ke dveřím. Já zůstanu sedět. Nemůžu se ani hnout. Upřeně se dívám na binc na šéfově stole.

„Ano, Camillo, copak?“ zahučí DGB.

„Beatrice... kam se přesunula?“

„Po konzultaci s personálním nám přišlo logické jí svěřit prestižní místo kompatibilní s její novou životní situací.“

Pěkně zvolená slova. Velmi diplomatická a uvážená. Říkat tomu mateřství by bylo o hodně méně strategické.

„Které?“

„Je naší novou content manažerkou,“ odhalí mi DGB, nadšený, jako kdyby právě umístil poslední dílek z desetitisícového puzzle a teď obdivoval z dálky hotové dílo, jen ho zarámovat.

On si libuje, ale já nemám co říct.

Takže dokumentace.

Přeradili ji na dokumentaci.

Čtyřicet hodin týdně se budu dělit o kancelář s panem *Všechnojsentivzal*, kdežto moje nejlepší kamarádka bude zavřená v kutlochu v desátém patře na opačné straně budovy.

E D O A R D O

A je to.
Jedeme nanovo.

Nová práce, nová příležitost, nový život.

Ve snaze podržet si na uzdě adrenalin zkontroluji modrý ciferník svých Zenith Heritage 146 na zápěstí. Panoramatická vyhlídka ze sídla, kde budu ode dneška pracovat, odtřepotá na periferii mého vidění.

Kanceláře Videoflixu by byly rájem pro švédského interiérového designéra s nevyčísitelnou závislostí na zahradničení.

Podél chodby se jedna za druhou řadí praktické buňky, jedna vedle druhé jako plechovky od sardinek oddělené neprůhledným sklem. Tu a tam zachytím nějaký ten společný prostor obdařený absencí stěn, s pracovními stoly z přírodního dřeva, taktickým osvětlením a bujnými rostlinami v květináčích, které vyrážejí všude možně.

Otravné slunce proniká sklem na celou jednu stěnu chodby. Přivřu oči a umlčím Victoriiny komentáře, které se mi vracejí jako tichý šepot v uších. *Který člověk při smyslech by odešel z Londýna do problematické země, kde dělat kariéru znamená utopit se v daních a byrokracii?*

Pohled na špičaté střechy Milána, které se dotýkají nebe, je nadbytečnou odpovědí na tuto řečnickou otázku.

Bude mi snad chybět pohled na City z okna mé staré kanceláře?

Po deseti letech jsem už byl na londýnské panorama tak zvyklý, že jsem si na něj vzpomněl až po přistání v Miláně, kdy jsem ho najednou neměl před sebou. Což s dostatečnou přesností vystihuje můj dosavadní život.

Dveře u Ghezziho Brambilly prásknou a vyplivnou ze šéfovy kanceláře moji novou kolegyni.

Tu holku z kantýny.

Camillu.

Vyjde na chodbu, upraví si šaty a vrhne na mě pohled podobný útoku dýkou. Jako bych jí způsobil nenahraditelnou škodu, předejde mě a vydá se dál chodbou.

Upravím si košili na zápěstí a sleduji rytmický klapot jejích podpatků na podlaze ze světlého dřeva.

Projdeme kolem rekreační zóny, kde jsou od stropu zavěšené hamaky a na podlaze leží koberec připomínající trávu, a dojdeme do cíle. Ona pomalu vydechne a pak vezme rázně za kliku. Chytím dveře dřív, než by se za ní mohly zavřít, a vejdu také.

Prosklená stěna míří k nádraží Porta Garibaldi a zaplavuje místnost světlem.

Myslel jsem, že to tu bude větší.

Kancelář má na dva manažery dost skromnou výměru. Světlý koberec, dva pufy tón v tónu, kartotéka a dva stoly sražené k sobě. Je to přívětivé místečko, mimochodem stejně jako celý zbytek sídla, ale je tu něco navíc. Jsou tu osobní detaily těch, které tu pracovaly dosud.

Popojdu trochu dál do doupěte, které bude ode dneška mojí základnou, a potlačím pobavený úsměv.

Moje místo vypadá jako párty ve školce.

Vedle krabice s dobrotami, které Camilla koupila v kavárně, čeká nápoj pochybného vzezření a veganské cappuccino. Na stěně

nad ergonomickou židlí poletují na provázku balonky a tvoří nápis „Vítej zpátky, Beo“.

„To je milé, připravilas mi dokonce i uvítání! Škoda, že sis spletla jméno.“

Moje snídaně se obvykle omezuje na malé espresso, ale krabice je příležitostí srovnat si pozice a narýsovat demarkační linii. Vylovím čokoládového šneka a teatrálně se do něj zakousnu.

Kolegyně je na pokraji nervového záchvatu.

Tiskne si ruce ve výšce boků, třeští oči do prázdna a nedělá nic pro to, aby si srovnala nepravdělný dech.

Ty hodiny jógy – i když byla tantrická – ji nic moc nenaučily.

„T-ty...“

Zvednu jedno obočí. „Já?“

„Ty jsi věděl, že tady pracuju!“

„Věděl.“ Ještě jednou si kousnu a čokoládový šnek je pryč, pak si ulovím na stole ubrousek a pečlivě si očistím jeden po druhém prsty. „Šňůrka a na ní kartička s logem firmy. Ale svoji pracovní pozici jsi mi stejně prozradila sama.“

Ruka jí vyletí k hrudi. Prsty sevrou magnetickou kartu, která se jí houpá na krku, aniž by ze mě spustila zrak. Způsob, jakým mě pozoruje, jako bych byl vtělením ďábla, který přišel na zem, aby jí zničil život, mě donutí k laskavému slovu.

Hodím ubrousek do koše. „No tak, *Camillo*, nedívej se na mě tak ošklivě, nebo si budu myslet, že se ti už nelíbím.“

„Ty a tvoje způsoby milánské smetánky se mi nebudou líbit nikdy!“ odpoví útočně. „Byla jsem milá, protože jsi mi připadal zoufalý!“

Ale jistě. Budu tak laskavý, že jí nechám deset vteřin, aby se zamyslela nad tím, jakou blbost právě řekla. Mezitím se rozhlížím. Na podlaze stojí nepřilíš zdravý fikus. V místě, kde se setkávají stoly, trčí stojánek na pohlednice, kterým vévodí vzpomínka na eiffelovku.

Ale to, co *skutečně* přitáhne moji pozornost, jsou fotky zavěšené na stěně pod balónky. Jsou tři a jsou na nich tytéž dvě ženy.

Blondýnku jsem nikdy neviděl, ale ta druhá je moje nová kolegyně. Na první fotce jsou obě v kostýmu před promítacím plátnem na nějaké schůzi. Druhý záběr je klasická skupinová fotka, jaké se dávají na stránky firem. Jsou v konferenčním sálu Videoflixu uprostřed záběru s desítkou dalších lidí s plastovými úsměvy.

Poslední fotka je úplně jiná. Nic formálního. Obě ženy sedí u stolu v pološeru hospody pod šňůrou závěsných světylek. Je to stará fotka: moje kolegyně má na sobě triko s obrázkem rockové kapely a oči jí svítí a ta druhá ji zezadu objímá, opírá se jí bradou o rameno a druhou rukou zvedá do objektivu pivo.

„Nejsem z Milána.“

„Cože?“

„Říkalas: ty a tvoje způsoby milánské smetánky,“ cituji z paměti.
„Nejsem z Milána.“

„A já jsem z předměstí, ale ne blbá. Vsadím se, že žiješ v CityLife a že tvoje rohožka sousedí s rohožkami instagramových hvězd.“

„To ze mě nedělá Miláňana,“ opáčím a obrátím se zády k fotogalerii dvou kamarádek. „Jsem z Benátek.“

Ta informace ji vyvede z rovnováhy. Nedivím se. Za ty roky v zahraničí – bylo jich až moc – jsem ztratil přízvuk. Mluvím anglicky líp než rodným dialektem.

„A benátská smetánka existuje?“

„Proboha, to ne.“ Pohrdlivě odfrknu a ohrnu rty, stejně jako můj otec. „Existují potomci benátské šlechty a pak ti ostatní.“

„Šlechty?“

Pokrčím rameny a pokračuji v prohlídce místnůstky. Můj stůl je na tom dobře, protože nebyl pár měsíců používán, ale ten Camillin je naprostá katastrofa. Papírky, papíry, poznámky, tužky a propisky jsou shrnuté na stranu, aby se tam vůbec vešel notebook. „Přímí

potomci jednoho z rodů, které založily Benátky, takže stejnojmenné paláce, rodové erby... a takové věci.“

„*A takové věci,*“ odslabikuje. „Doufám, že nečekáš, že se ti budou lidi klanět pokaždé, když kolem projdeš!“

„Spokojím se s přehnaně uctivým jednáním.“

Její nevěřící pohled se ještě prohlubuje.

„Tak to jsi mi mohl *šlechetně* říct, že máš pohovor do mé práce! Tam dole v bufetu... měl jsi mi to říct.“ Kousne se do rtů, aby něco nedořekla, asi zaklení. „Jak dlouho se sem snažíš dostat?“

„Je to důležité?“

„Jak dlouho?“ trvá na svém.

Opřu se rukama o opěradlo své nové židle. „Tři měsíce? Možná o něco déle.“

„Panebože, tomu nevěřím...“

„Věř tomu. Budeme pracovat bok po boku čtyřicet hodin týdně. Plus služebky.“

„Můžu?“

Lehké zaklepání a dveře se otevrou. Na prahu se objeví dívka. Krátké odbarvené vlasy a elfí obličej s nedávno vyplňovanými rty.

„Ahoj Cami. Omluvte za vyrušení, ale na personálním by potřebovali podpis od pana Zorziho.“

Cami? Tak teď už vím, proč mě Ghezzi Brambilla nelítostně naháněl i za cenu vertikálního zvýšení platového ohodnocení. Jestli je tahle ženská základem místního managementu, chápu jeho zoufalství!

„Díky, hned přijdu...“

„Adela,“ doplní ona. „Vítejte mezi námi, pane Zorzi.“

„Říkejte mi Edoardo.“

„Jistě... Edoardo!“ Dívka se polichoceně usměje a odchází.

Přestanu otáčet koutky úst nahoru přesně ve chvíli, kdy se za ní zavřou dveře.

Ve zdánlivém klidu kanceláře zůstanu jen já a pohoršení vtělené do průměrně oblečené postavy mé kolegyně.

Pustím opěradlo židle a přejeďu prsty po lesklém povrchu balónků. U jména její nejlepší kamarádky se zastavím. „Je tohle ta chvíle, kdy mi řekneš, že jsme spolu vykročili levou nohou?“

„Držela bych se reality a řekla bych spíš, že je to úplně celé na *levačku!*“ zahučí.

„Vyzovuji z toho, že nejsi z probíhající změny nadšená.“

„Co přesně máš na mysli? Snad to, že jsi mi sebral tým, mou důvěru ve svět a mé nejlepší kamarádce místo?“ zeptá se sarkasticky.

Na desce stolu u stěny je stojánek na tužky ve tvaru audiokazety a pěkná stojací jehla na účtenky.

Vezmu ji do ruky a prohlížím si její špičatý konec.

„Klid, *Cami!*“

Dívám se, jak se špička jehly nezadržitelně blíží k písmenu A ze slova Bea, až ho propíchně. Balónek praskne s nejistým *plop* a připlácne se na stěnu. Jak poetická metafora. Vrátím jehlu na stůl a shovívavě na ni kývnu.

„Seberu ti i to tvoje.“

Ohromené ticho, které mě obklopí, když kolem ní projdu na chodbu, je prvním vítězstvím války s předem jasným koncem.

C A M I L L A

Mezi „tohle bude nejlepší den za posledního půl roku“ a „dělal jsem si srandu, vítej v pekle“ existuje jen tenká hranice. Obávám se, že jsem ji právě překročila.

Bouchnu hlavou do zdi, která odděluje moji kancelář od kanceláří mého týmu, nadechnu se a snažím se přijít na to, co všechno jsem mohla spáchat ve svých minulých životech, že jsem si zasloužila takovouhle podlost jako odplatu.

Pro většinu lidí je jejich pracoviště přitažlivé asi jako místo brutální vraždy ohraničené policejní páskou. Pro mě to tak nikdy nebylo.

Pro mě byly tyhle zdi vždycky útočištěm.

Takovým odděleným vesmírem, kde mě nikdy nepovažovali za příliš mladou nebo za příliš ženu, ale pouze za profesionálku schopnou čelit hromadě každodenních problémů s pořádnou dávkou dobré vůle a nezdolnosti.

Otočím hlavu ke sklu, které dělí kancelář od chodby. Na matném povrchu vidím svůj odraz. Pozoruji napjaté nohy, černou siluetu šatů, rozmazanou tvář. Z dobré nálady, s níž jsem dnes ráno přišla, nezůstala ani stopa.

Zbyl jen hněv.

Stačilo, že to individuuum obsadilo můj zbožňovaný mikrokosmos, aby se mi z každické buňky vytratil kyslík. A z mozku všechny myšlenky.

Edoardo Zorzi.

Ten chlap z kantýny.

Exemplář mužského rodu, ze kterého se mi na chvíli zatajil dech, jak mi přitakával a hrál na mě laskavost opřený o pult. A pak mi došel dech definitivně, jenže z úplně jiných důvodů.

Pohnula se klika a oznámila konec mé samoty. Zhoupnu se na podpatcích.

Nemám v plánu nechat se přistihnout, jak brečím. Narovnáám záda, otočím se a otřu si všechny stopy nevole z obličeje.

Rozrušené cupitání a pak paže, které mě obejmou ve výši bicepsů.

„Cami!“

„Beo?!“

„Jo, já, koho jsi čekala?! Jsem svobodná žena! Nechala jsem Trýznitele v jeslích, ale trochu jsem se zdržela v zácpě. Já jsem tak ráda!“ Pevně mě stiskne a zaboří mi bradu do ramene. „Připravila jsi mi oslavu na uvítanou! Ty jsi hodná, tos nemusela!“

Do prdele!

Beatrice ještě nikdo neřekl, že už to tady nevede? Že tohle už není její kancelář?

Tak to už je fakt moc.

Mám pocit, že vybouchnu. „Beo...“

„A jedu zase dál!“ Moje kamarádka mě pustí, hodí tašku na židli s muškou, kterou by jí mohli závidět zkušené odstřelovači, a dojde až ke krabici se sladkostmi.

Uloví si krémovou briošku a s rozkošnickým zamručením se do ní zakousne. „Jo, abych nezapomněla, v atriu je úžasnej týpek bez prstýnku. Kdybych nebyl vdaná a neštvala mě poporodní nadváha... Jé, proč je můj vítací balónek prasklý?“

„Zeptej se toho *úžasnýho týpka* tam dole.“

Nic neví a je v klidu. Bea si otře prstem krém ze rtu. „Pan Úžasný mi propíchl balónek? Spletla jsem si dveře a jsem v mateřince?“